

Zel pentru adevăruri al căror timp a trecut

18 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Diavolul este expert în promovarea adevărilor al căror timp a trecut. Cea mai bună tehnică a lui, prin care se prezintă a fi Dumnezeu, a fost să combată adevărul prezent, folosind adevăruri vechi și acceptate de veacuri; apoi, când vremea acelui adevăr a trecut, el imediat începe campania de promovare a lui.

Un foarte bun exemplu despre această strategie se află în experiența poporului lui Dumnezeu ajuns la granițele țării promise.

La scurt timp după ieșirea din Egipt, Dumnezeu călăuzește pe poporul Său spre hotarele viitoarei lor țări. După exemplele minunate de purtare de grijă din partea lui Dumnezeu, era de așteptat ca ei să dovedească un minim de încredere în capacitatea Sa de a-i conduce la destinație fără comoții prea mari.

Dar ei nu au avut încredere. Au cerut lui Moise acordul pentru o incursiune de spionaj, să se asigure că țara respectivă poate fi cucerită. Dorința lor spunea cerului că nu au încredere în evaluările lui Dumnezeu, iar Moise a înțeles. Dorința le-a fost îndeplinită, o dovadă în plus că Dumnezeu nu Se impune acolo unde nu este dorit.

Au ales 12 spioni, câte unul din fiecare seminție, „dintre fruntașii lor... căpetenii ale copiilor lui Israel” (Numeri 13:2-3). Ei au străbătut țara, au verificat cetățile și popoarele care le locuiau, apoi au revenit în tabără și au dat raportul:

„Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere, și iată-i roadele. Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac. Amaleciții locuiesc ținutul de la miazăzi; Iebusiții și Amoriții locuiesc muntele; și Canaanii și Hetiții locuiesc lângă mare și de-a lungul Iordanului” (Numeri 13:27-29).

Imediat s-a stârnit o rumoare în popor, îngrozit la gândul că trebuie să intre în război cu aceste popoare puternice.

Caleb, unul dintre cei 12, a încercat să calmeze poporul, amintindu-le că Domnul este alături de ei, și prin urmare nu li se poate întâmpla nimic rău. Dar colegii lui au intervenit din nou, insistând asupra imposibilității de a pătrunde în țară:

„Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.’ Și au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră. Ei au zis: Țara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă. Apoi am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste” (Numeri 13:31-33).

A fost suficient. Poporul a început să țipe, să plângă, și să ceară întoarcerea de urgență în Egipt. Din nou au intervenit doi dintre spioni, Caleb și Iosua, încercând să-i trezească la realitatea că Domnul i-a adus aici, nu Moise: „Nu vă răzvrătiți împotriva Domnului, și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!” (Numeri 14:9).

Dar panica transformase tabăra într-o turmă cu care nu se mai putea comunica rațional. S-au repezit la pietre spre a-i ucide pe Moise, Aron, Caleb și Iosua. Doar apariția fulgerătoare a slavei Domnului deasupra cortului mărturie i-a putut opri din gestul lor criminal.

Nu se mai putea face nimic. Necredința și rebeliunea puseseră stăpânire pe inimile lor, și singura soluție era întoarcerea în pustie.

Dar a doua zi dimineața, surpriză! Poporul vine la Moise, pregătit de luptă, gata să intre în țara făgăduită, așa cum li se ceruse cu o zi înainte. Dar era prea târziu, iar Moise îi avertizează că este un plan nebunesc: „Pentru ce călcați porunca Domnului? Nu veți izbuti. Nu vă suiți, căci Domnul nu este în mijlocul vostru! Nu căutați să fiți bătuți de vrăjmașii voștri. Căci amaleciții și canaanii sunt înaintea voastră, și veți cădea uciși de sabie; odată ce v-ați abătut de la Domnul, Domnul nu va fi cu voi” (Numeri 14:41-43).

Nu au vrut să asculte. Erau plini de devoțiune pentru Domnul, și voiau să facă voia Lui. Voiau să recupereze necredința și răzvrătirea. Dar era prea târziu. Au intrat în țară, dar au fost măcelăriți de vrăjmași.

Deși acesta este un moment de mare tensiune în istoria sacră, vrăjmașul lui Dumnezeu nu apare nicăieri aici, în raportul lui Moise. Aceasta nu înseamnă că el era absent, sau că nu era interesat de ceea ce se întâmplă. Pe acest pământ, oriunde există interes din partea lui Dumnezeu, acolo apare imediat opoziția cea mai cumplită a stăpânitorilor acestei lumi. Diavolul era pe metereze, gata de luptă oriunde găsește o cât de mică doză de necredință în poporul lui Dumnezeu.

Care a fost tehnica lui? A stârnit necredința poporului, dispus să conteze pe vocea majorității, și l-a făcut să aleagă un drum în conflict cu voia lui Dumnezeu clar descoperită prin profetul Său. Apoi, când momentul de oportunitate a trecut, când ocazia de a lucra eficient a fost ratată, el îi împinge să asculte de glasul lui Dumnezeu, dându-le astfel simțământul că Domnul trebuie să fie mulțumit de ei, și să le binecuvânteze atitudinea de supunere și credincioșie față de planul divin.

La fel a procedat în 1844, când a venit lumina despre sanctuar. Până atunci, el făcuse toate eforturile de a batjocori credința în sângele lui Hristos, și a folosit toate agențiile la dispoziția lui spre a clătina credința oamenilor în prima fază a planului de mântuire, adică îndreptățirea prin credință, mărturisirea și iertarea păcatelor prin sângele mielului de jertfă.

Acum, când planul de mântuire a trecut la faza a doua, la ștergerea păcatului și curățirea sanctuarului, el a preluat lucrarea lui Hristos în Sfânta, exacerband doctrina îndreptățirii prin credință, promovând-o cu zel și făcând din ea testul purității doctrinale pentru întreaga lume creștină. Chiar și catolicii au declarat că ei susțin și promovează îndreptățirea prin credință.

Cine și-ar fi închipuit că Satana poate deveni promotorul îndreptățirii prin credință, al evangheliei curate, cum spun unii, singura care nu este anatema?

Spre a combate un adevăr prezent, vrăjmașul lui Dumnezeu devine partizanul adevărurilor al căror timp a trecut. Spre a bloca înaintarea în lumină a poporului lui Dumnezeu, el se cramponează de vechile pietre de hotar, făcând pe oameni să creadă că acceptarea luminii noi va muta pietrele de hotar, va pune în primejdie fundamentele doctrinale ale bisericii, și va batjocori credința sfinților dată odată pentru totdeauna.

Tot așa s-a întâmplat și la Minneapolis. I-a amăgit pe frații noștri conducători, făcându-i să creadă că lumina foarte prețioasă trimisă de Dumnezeu poporului Său prin frații Waggoner și Jones este „o lucrare de inovație și dezintegrare,” așa cum spunea fratele Smith. Dintr-o dată, diavolul devine grijuliu cu pietrele noastre de hotar, pe care până atunci le atacase cu o furie fără margini. Ascultați ce se petrecea acolo:

„La Minneapolis, Dumnezeu a oferit poporului Său mărgăritare ale adevărului într-un cadru nou. Lumina din cer a fost respinsă de unii cu toată încăpățânarea manifestată de evrei în lepădarea lui Hristos; era acolo multă discuție aprinsă despre rămânerea la vechile hotare. Dar se vedea bine că ei nu știau care sunt vechile hotare... dar mințile oamenilor erau blocate, sigilate față de lumină, deoarece ei hotărâseră că este o eroare periculoasă să mute ‚vechile hotare,’ deși nu era vorba de mutat nicio pietricică din vechile hotare; dar ei aveau idei pervertite despre ceea ce reprezintă vechile hotare.

„Acum, în acest timp, Dumnezeu a hotărât că este nevoie să dea un nou impuls lucrării Sale. Satana vede acest lucru, și este hotărât să se împotrivescă. El știe că, dacă poate amăgi poporul care pretinde a crede adevărul prezent, făcându-l să creadă că lucrarea lui Dumnezeu pentru poporul Său ar fi o renunțare la vechile hotare, lucru împotriva căruia ei trebuie să se opună cu cel mai mare zel, amăgirea lui va fi încununată de succes. Lucrarea pentru acest timp a fost cu siguranță surprinzătoare și plină de obstacole, datorită modului greșit în care chestiunile au fost așezate în fața poporului. Ceea ce este hrană pentru comunitățile noastre, este văzut ca fiind periculos, și trebuie evitat” (The EGW 1888 Materials, 518).

Așa se întâmplă și în timpul nostru. Din dragoste pentru vechile hotare, ai căror păzitori suntem, ne opunem „cu cel mai mare zel” luminii noi asupra sanctuarului, în ultima fază a curățirii sale. Dintr-o dragoste naivă pentru „puritatea evangheliei,” refuzăm scopul lui Dumnezeu de a face din noi „întruparea continuă a lui Hristos.

Curând, când nunta va avea loc și copiii lui Dumnezeu vor fi sigilați, sute de mii de membri ai bisericii vor descoperi subit importanța și valoarea soliei 1888. și vor fi cuprinși de un zel aprins pentru realizarea scopului lui Dumnezeu cu ei. Dar va fi prea târziu.

Fiecare adevăr din marea controversă are timpul și locul lui. Când nu ținem pasul cu lumina, ne cramponăm de vechile adevăruri, și luptăm pe viață și pe moarte împotriva a „ceea ce este hrană pentru comunitățile noastre.”

Făcând așa, expunem biserica amăgirilor fenomenale ale diavolului, care nu s-a sfiit niciodată să promoveze adevăruri ale Scripturii al căror timp a trecut. Și deoarece adevărul respectiv este scripturistic și confirmat de generații întregi, capcana este pusă, și cădem în ea ca toate generațiile trecute, care au refuzat lumina nouă de dragul rămânerii la vechile hotare.

Acesta este un gen de orbire pentru care farmakia acestei lumi nu are niciun fel de alifie; istoria o dovedește cu prisosință. Doar Ilie ne-ar putea aduce în tolba lui o doză suficientă din alifia Martorului Credincios, dacă am fi dispuși să recunoaștem că nu suntem deloc mai rezistenți la vrăjitoriile lui Baal decât generațiile trecute.

***